

CHƯƠNG XI: BÀI CA MỚI CỦA CÁI NÓN PHÂN LOẠI

Harry không muốn nói với người khác rằng nó và Luna có cùng một ảo giác như nhau, nếu đúng là như vậy, nên nó không nói gì về những con ngựa khi nó ngồi vào trong cỗ xe và đóng cửa lại. Tuy nhiên, nó không thể không nhìn vào hình bóng những con ngựa chuyển động phía sau cỗ xe.

“Có ai thấy bà Grubbly-Plank ấy không?” Ginny nói. “Bà ấy làm gì ở đây ấy nhỉ? Bác Hagrid không có rời đi đâu, phải không?”

“Mình sẽ mừng lắm nếu ông ấy đi,” Luna nói, “Ông ấy hẳn không phải là một thầy giáo giỏi rồi.”

“Không, bác ấy là một người thầy giỏi!” Harry, Ron và Ginny giận dữ nói.

Harry nhìn Hermione. Cô bé hắng giọng và nói nhanh, “Erin... vâng... bác ấy rất tốt.”

“Ờ, bọn nhà Ravenclaw chúng em nghĩ rằng ông ấy chỉ giỡn là giỏi,” Luna nói.

“Vậy thì bọn em lại là một lũ chuyên đồn nhảm rồi,” Ron cắt ngang, khi những bánh xe bên dưới chúng bắt đầu chuyển động cọt két.

Luna không tỏ ra mất bình tĩnh vì sự thô lỗ của Ron; ngược lại, cô bé đơn giản là nhìn nó một lúc như thể nó là một chương trình truyền hình êm dịu thú vị.

Đu đưa và lúc lắc, đoàn xe di chuyển trên đường. Khi chúng băng qua giữa đỉnh cái cột đá cao ngất với đôi cánh dang rộng sang hai bên của cánh cổng trên nền trường, Harry chồm người tới trước để cố tìm xem có chút ánh sáng nào trong cái lều của bác Hagrid bên Khu Rừng Cấm hay không, nhưng khu đất hoàn toàn tối đen. Lâu đài Hogwarts, tuy vậy đã lơ mờ bên cạnh: những cột cao đầy tháp canh, mọc lên âm u giữa bầu trời đen, đây đó những cửa sổ phát ra ánh sáng rừng rực phía trên chúng.

Những cỗ xe kêu leng keng để ngừng gần những bậc đá dẫn lên cây sồi trước cổng và Harry ra khỏi xe trước tiên. Nó quay lại để nhìn những cửa sổ lập loè dưới Khu Rừng, nhưng hoàn toàn chẳng có dấu hiệu nào của sự sống ở căn lều của Hagrid. Một cách miễn cưỡng, bởi vì nó đang nửa hy vọng rằng chúng sẽ biến mất, nó quay lại nhìn vào những con vật xương xẩu kỳ lạ đang đứng lặng trong trời đêm lạnh giá, đôi mắt trắng dã vô hồn của chúng đang loé sáng.

Harry trước đây đã có kinh nghiệm về việc nó có thể thấy một số thứ mà Ron không thể, nhưng đó là những hình ảnh phản chiếu trên một cái gương, là những thứ không đáng quan tâm bằng hàng trăm con vật có vẻ như đang hiện hữu, đủ khoẻ để kéo cả một đội xe. Nếu như Luna là đáng tin, thì những con vật đó lúc nào cũng ở đó nhưng vô hình. Vì sao và Harry lại thành linh có thể thấy được chúng, và vì sao Ron thì không thể?

“Cậu đi chứ hả?” Ron nói cạnh nó.

“Ồ... có chứ,” Harry nói nhanh và họ nhập vào đám đông đang vội vã leo lên những bậc thang dẫn vào lâu đài.

Lối Vào Đại sảnh đang bập bùng ánh đuốc và những tiếng vang của tiếng bước chân khi những học sinh băng ngang nền đất đá qua những cửa đôi vào lối đi bên, hướng về Hội Trường Lớn và bữa ăn khai giảng.

Bốn dãy bàn dành cho các nhà ở Hội Trường Lớn nằm dưới một nền nhà đen ngòm chẳng anh sao, giống y như bầu trời mà họ đang liếc qua những cửa sổ trên cao. Ánh nến lung linh trong vùng khoảng không dọc theo các bàn, rọi lên những con ma bằng bạc đang ẩn hiện trong Hội Trường và khuôn mặt những học sinh đang sôi nổi trò chuyện, trao đổi tin tức về mùa hè, cất những tiếng chào thân thiện với bạn bè ở nhà khác, nhìn những bộ tóc và áo choàng mới của người khác. Một lần nữa, Harry thấy mọi người hất đầu về phía nó và thì thào khi nó băng qua; nó nghiêng răng và cổ cựa xù như thể nó không thấy hoặc không hề quan tâm.

Luna đã dời về đám bạn ở phía bàn Ravenclaw. Ngay khi họ đến bàn Gryffindor, Ginny được chào đón bởi một số bạn năm thứ tư và chuyển đến ngồi với họ; Harry, Ron, Hermione và Neville tìm được chỗ ngồi khoảng ở nửa cuối bàn, ngồi giữa Nick Suýt Mất Đầu, con ma của nhà Gryffindor, và Parvati Patil và Lavender Brown, hai người này chào Harry một cách thoải mái, quá thân thiện khiến cho nó tin rằng chúng chỉ mới ngừng nói chuyện về nó ở giây trước đó. Tuy nhiên, nó có lại chuyện khác quan trọng hơn để quan tâm: nó đang nhìn qua rừng đầu của học sinh để nhìn về bàn dành cho giáo viên chạy dọc theo bức tường phía đỉnh của Hội Trường.

“Bác ấy không có ở đây.”

Ron và Hermione cũng đang quét mắt dọc bàn giáo viên, dù điều đó không thật sự cần; vóc dáng của Hagrid khiến cho bác nổi bật hẳn ở bất kỳ hàng người nào.

“Bác ấy không thể rời đây được,” Ron nói, hơi lo lắng.

“Tất nhiên là không rồi,” Harry khẳng định.

“Các bạn không nghĩ là bác ấy... bị thương chứ, hoặc sao đó?” Hermione bứt rứt nói.

“Không đâu,” Harry trả lời ngay.

“Vậy thì bác ấy đâu chứ?”

Ngừng một chút, rồi Harry nói rất khẽ, để cho Neville, Parvati và Lavender không thể nghe được, “Có thể là bác ấy chưa quay về. Các bạn biết đấy – bác ấy đang thi hành nhiệm vụ mà bác ấy làm trong mùa hè cho cụ Dumbledore.”

“Phải... phải, chính là thế,” Ron nói, có vẻ không chắc chắn. Nhưng Hermione cắn môi, nhìn quanh quét dọc bàn giáo viên như thể hy vọng rằng sẽ có sự giải thích thuyết phục về sự vắng mặt của Hagrid.

“Ai thế kia?” cô bé chợt nói, chỉ vào giữa cái bàn giáo viên.

Mắt Harry nhìn theo tay cô bé. Nó trước tiên nhìn lên Giáo sư Dumbledore, đang ngồi trên chiếc ghế vàng cao ở giữa dãy bàn giáo viên, mặc một cái áo choàng tím đậm điểm vài ngôi sao bạc rất hợp với cái mũ của cụ. Đầu cụ Dumbledore đang hướng về về một người phụ nữ đang ngồi kế cụ, đang nói thầm vào tai cụ. Harry nghĩ là bà ấy nhìn giống như một bà cô già: mập bè bè, một tóc nâu nâu, quần và ngắn mà bà đã gắn lên một dải nơ Alice màu hồng kinh dị rất hợp với cái áo len hồng bằng bông mà bà mặc bên ngoài áo choàng. Rồi bà hơi quay mặt lại để nhấp một ngụm nước từ cái cốc của bà và nó kinh hoàng khi nhận ra khuôn mặt giống như con cóc xanh xao vàng vọt và đôi mắt mọng lồi lên.

“Chính là cái bà Umbridge ấy!”

“Ai chứ?” Hermione nói.

“Bà ấy có mặt trong phiên toà, bà ấy làm việc cùng với ông Fudge!”

“Cái áo len đẹp nhỉ!” Ron nói, cười khẩy.

“Bà ấy làm việc với ông Fudge à!” Hermione lặp lại, cau mày, “Thế thì bà ta làm cái quái gì ở đây vậy trời?” Không biết...”

Hermione rà quét cái bàn giáo viên, mắt nheo lại. Ừ

“Không,” nó thì thào, “không, chắc chắn là không...”

Harry không hiểu cô bé đang nói về cái gì nhưng không hỏi; sự tập trung của nó đang hút về phía giáo sư Grubbly-Pank đang vừa xuất hiện sau bàn giáo viên; bà ta đi đến tận cuối và ngồi vào chỗ vốn dành cho Hagrid. Đó có nghĩ là học sinh năm nhất đã qua hồ và vào đến lâu đài, và như để khẳng định, vài giây sau, cánh từ Lối Vào Tiền Sảnh mở ra. Một hàng dài những khuôn mặt sợ sệt của học sinh năm nhất đang đi vào, dẫn đầu bởi giáo sư McGonagall, bà đang cầm một cái ghế đầu, trên đó đặt một cái nón phù thủy cũ rách, vá chằng vá đụp và bị rách một mảng lớn trên cái vành đã sờn của nó.

Những tiếng nói chuyện xì xào trong Hội Trường Lớn bỗng biến đi. Một cậu bé nhỏ đứng ngay giữa hàng nhìn quanh, run như cầy sấy. Harry nhớ lại rất nhanh là nó đã cảm thấy sợ khiếp như thế nào khi nó đứng đây, chờ đợi một cuộc kiểm tra để xác định xem nó thuộc về nhà nào.

Trong những ngày xưa cũ khi ta còn rất tinh khôi

Và Hogwarts cũng chỉ mới vừa xuất hiện

Những người sáng lập đã nghĩ ra bao chuyện

Cùng thống nhất với nhau trong một mục đích sau cùng

Họ đã có cùng một nỗi khát khao chung

Để tạo ra ngôi trường phù thủy hùng mạnh nhất

Họ đã bên nhau mơ cùng một giấc

“Chúng ta sẽ cùng dựng xây và dạy dỗ tại đây”

Bốn học sinh giỏi ấy đã quyết định ngay
Ngay cả trong giấc mộng đêm khuya lạnh giá
Cũng chẳng nghĩ rằng sẽ có ngày phải chia xa,
Tình bạn ấy, thế gian làm sao có
Với Slytherin và Gryffindor luôn gắn bó
Với nghĩa tình chẳng đôi bạn nào hơn
Hufflepuff và Ravenclaw luôn mãi keo sơn
Nhưng vì sao mà chẳng còn chút tình thân
Để khiến cho tình bằng hữu bỗng nhiên tan vỡ
Vì chuyện đó, ta ở đây để kể lại rằng
Đó là cả một câu chuyện buồn, một câu chuyện ly tan
Slytherin đã nói” Chúng ta chỉ dạy cho những ai
Mang trong người dòng máu thuần chủng chẳng tạp lai”
Radenclaw thì nói” Chúng ta chỉ dạy cho những ai
Thật thông minh với mái đầu thông thái
“Chỉ những ai có trái tim dũng cảm
Mới có thể làm học trò của những phù thủy như ta,” Gryffindor cất tiếng trầm ngâm
Hufflepuff nói rằng “Ta sẽ dạy cho tất cả mọi người còn lại
Và đối xử công bằng chẳng phân biệt một ai”
Sự khác biệt đã khiến cho bất hoà bùng nổ
Và cuối cùng, mỗi người trong bọn họ
Những người sáng lập của chúng ta
Đã xây riêng mỗi vị một ngôi nhà
Và chỉ chọn những ai mà họ thích
Ví dụ như Slytherin kiêu hãnh
Chỉ tuyển những ai thuần máu phù thủy rặng danh
Cũng với sự xảo trá gian hùng cùng một tính
Và chỉ những ai sáng dạ thông minh
Mới có thể được dạy bởi Ravenclaw điềm tĩnh

Trong khi đó những ai can trường và dũng cảm
Sẽ đến với nhà Gryffindor can đảm
Hufflepuff sẽ chọn những người còn lại
Và dạy hết những gì bà biết chẳng giấu một ai
Và vì thế những ngôi nhà với những người đã sáng lập
Đã giữ lại tình thân hữu bền chặt
Suốt nhiều năm ròng trong tình thân ái chan hoà
Nhưng rồi mỗi bất hoà lại xuất hiện giữa chúng ta
Gặm nhấm vào những lỗi lầm và e ngại
Những ngôi nhà ấy như bốn cột trụ vững chãi
Đã dựng nên ngôi trường yêu dấu của chúng ta
Nay bỗng dưng mỗi nhà lại tách xa
Họ phân rẽ và tranh giành quyền lực
Đó là lúc ngôi trường chúng ta đầy tức bực
Và tưởng như đã chấm dứt chẳng còn chi
Với tranh giành, với đấu đá mọi khi
Khi mà những người bạn thẳng tay với bạn
Và cuối cùng trong một buổi mai nắng rạng
Khi mà Slytherin già cả quyết định chia tay
Và nghĩ rằng những cuộc chiến sẽ chấm dứt từ đây
Ông đã rời khỏi chúng ta với trái tim chán nản
Và từ đó chẳng bao giờ có lại được bốn người bạn
Từ bây giờ họ đã chỉ còn ba
Và những ngôi nhà lại tái nhập chẳng cách xa
Khi họ đã quyết định rằng chúng sẽ không còn phân cách
Và bây giờ Chiếc Nón Phân Loại cất cao tiếng hát
Và tất cả các người đều đã biết ý nghĩa của việc này
Ta sẽ phân loại các người vào những ngôi nhà như xưa nay
Bởi vì đó là lý do để ta hiện hữu

Nhưng hôm nay ta sẽ đi xa hơn nữa
Hãy lắng nghe bài hát của ta
Các người nghĩ rằng ta đã cưỡng bách các người phải chia xa
Ta vẫn xin lỗi rằng điều đó hoàn toàn lầm lạc
Đó chính là bốn phận của ta không hề sai trật
Với mỗi mười lăm phút trong bao nhiêu năm nay
Ta vẫn hát bài hát phân loại với nỗi đắm say
Có thể sẽ không mang đến cái kết cục mà ta hằng e sợ
Ta đã biết trước hiểm họa, ta đã đọc thấy dấu hiệu tai ương
Lịch sử đã từng chỉ ra lời cảnh báo
Rằng Hogwarts yêu thương sẽ lâm vào nguy hiểm khôn lường
Những kẻ thù kinh khiếp sẽ tràn ngập khắp trường
Khiến chúng ta sẽ phải hợp nhất cùng bà ấy
Hoặc chúng ta sẽ tan vỡ trong chính tại nơi đây
Ta đã nói với các người, ta đã đưa ra lời cảnh báo sau cùng
Và bây giờ hãy bắt đầu cuộc phân loại thủy chung "

Chiếc nón một lần nữa lại trở lại im lìm, những tiếng vỗ tay tắt lịm như bị xì hơi; và lần đầu tiên, theo như Harry nhớ, bởi những lời xì xào qua lại. Khắp cả Hội Trường Lớn các học sinh đang trao đổi những lời bình luận với các bạn chung quanh, và Harry, cũng đang vỗ tay cùng với mọi người khác, đã biết chính xác họ đang nói về chuyện gì.

"Năm nay có vẻ khác lạ nhỉ?" Ron nói, lông mày nhíu lại.

"Điều này thì quá đúng," Harry nói.

Chiếc Nón Phân Loại vẫn thường chỉ giới hạn mình ở việc mô tả những phẩm chất khác nhau của từng ngôi nhà trong số bốn ngôi nhà ở Hogwarts và vai trò của nó trong việc phân loại học sinh. Harry nhớ là trước đây nó chưa bao giờ đưa ra lời khuyên cho ngôi trường.

"Không biết là trước đây nó đã từng đưa ra những lời cảnh báo chưa nhỉ?" Hermione nói, giọng có vẻ lo lắng.

"Vâng, đã từng có rồi," Nick Suýt Mất Đầu nói một cách hiểu biết, luồn qua Neville hướng về phía cô bé (Neville nhăn mặt; rõ ràng là việc một con ma luồn xuyên qua người thì chẳng dễ chịu gì.). Chiếc Nó luôn tự cảm thấy có bốn phận phải đưa ra cho trường những lời cảnh báo mỗi khi nó cảm thấy –"

Nhưng Giáo sư McGonagall, vẫn đang đợi để đọc danh sách tên học sinh năm nhất, đã ném cho đám học sinh đang lao xao một cái nhìn sắc lẹm. Nick Suýt Mất Đầu đưa ngón tay

trong suốt của ông lên môi và nghiêm nghị ngồi thẳng trở lại trong khi những tiếng lao xao kia đã đột ngột chấm dứt. Ném một cái nhìn nghiêm khắc sau cùng quét ngang bốn dãy bàn của bốn nhà, giáo sư McGonagall hạ mắt xuống mẫu giấy da dài của bà và đọc lớn tên thứ nhất.

“Abercrombie, Euan.”

Cậu bé có vẻ đầy kinh hãi mà Harry đã chú ý khi này run rẩy đi lên và đội cái nón lên đầu, chỉ nhờ có hai cái tai mà cái nón ấy không sụp xuống luôn vai cậu bé. Chiếc Nón suy nghĩ một lúc, rồi cái vết rách trên vành nón lại mở ra và nói:

“Gryffindor!”

Harry vỗ tay lớn cùng với phần còn lại của nhà Gryffindor khi Euan Abercombie tiến lại bàn họ và ngồi xuống, nhìn như thể nó mừng quýnh lên khi được ngồi thụp xuống bàn và không có ai nhìn nó nữa.

Cái hàng dài dằng dằng những học sinh năm nhất chậm chạp vui dần. Ở những khoảng ngừng giữa lúc những cái tên và những quyết định của Chiếc Nón Phân Loại, Harry có thể nghe thấy tiếng bụng Ron sôi ùng ục thật rõ. Cuối cùng, “Zeller, Rose” được phân loại vào nhà Hufflepuff, rồi giáo sư McGonagall nhặt chiếc nón cùng cái ghế đầu lên, và mang chúng đi trong khi giáo sư Dumbledore đứng dậy.

Bất chấp những cảm xúc khó chịu gần đây dành cho thầy hiệu trưởng của mình, Harry vẫn cảm thấy có chút gì đó nhẹ nhõm khi thấy cụ Dumbledore lại đứng lên trước tất cả bọn họ. Với sự vắng mặt của Hagrid và sự xuất hiện của những con ngựa đầu rồng, nó cảm thấy sự trở lại Hogwarts của nó, sau một thời gian chờ đợi dằng dặc, chứa đầy những bất ngờ không lường trước, giống như những âm điệu kỳ lạ vang lên trong một bài hát quen thuộc. Nhưng việc này, cuối cùng, lại khiến cho mọi việc trông cũng vẫn như thế: thầy Hiệu trưởng của chúng đã chào đón nồng nhiệt bọn chúng trước khi bữa tiệc khai giảng bắt đầu.

“Hỡi những em học sinh mới,” cụ Dumbledore nói bằng một giọng vang vọng, tay cụ vung rộng ra và một nụ cười rạng rỡ hiện ra trên môi cụ, “Chào mừng các em! Với những em lớn hơn – chào mừng các em trở lại! Đáng lý đây là lúc để đọc một bài diễn văn, nhưng thôi. Nhét nó vào túi vậy!”

Những tràng cười tán thưởng và những tiếng vỗ tay bộc phát vang lên khi cụ Dumbledore ngồi xuống và vắt bộ râu dài của ông qua vai để thoải mái cúi xuống cái đĩa của ông – vì thức ăn đã thành linh hiện ra, khiến cho năm cái bàn đều oằn mình kêu rầm rĩ với bánh patê, những đĩa rau, bánh mì và nước sốt và những bình nước ngô.

“Tuyệt lắm,” Ron nói, với một tiếng rên thềm khát; và nó vớ ngay lấy cái đĩa sườn gần nhất và bắt đầu trút chúng vào đĩa của nó trước cái nhìn khao khát của Nick Suýt Mất Đầu.

“Ông đã định nói chuyện gì trước cuộc phân loại thế?” Hermione hỏi con ma, “Về những lời cảnh báo của Chiếc Nón ấy?”

“Ồ vâng,” Nick nói, ông có vẻ như rất vui khi có cơ để rời mắt khỏi Ron, đang nốc đầy khoai nghiền đầy vẻ phàm ăn tục uống.

“Vâng, tôi đã nghe Chiếc Nón đưa ra những lời cảnh cáo nhiều lần trước đây, luôn luôn vào những lúc nó phát hiện ra những chu kỳ nguy hiểm khủng khiếp cho ngôi trường. Và lời khuyên của nó lúc nào cũng vậy: hãy đứng bên nhau, hãy vững lòng.”

“àam ao ó iết à ường ập uy iếm ếu ó í à ột ái ón?” Ron nói.

Miệng nói đầy nghẹt thức ăn khiến Harry nghĩ rằng nó phải nỗ lực lắm mới có thể nói ra lời được.

“Xin lỗi?” Nick Suýt Mất Đầu lịch sự nói, trong khi Hermione tỏ ra ghê tởm. Ron nuốt chửng mọi thứ và nói, “Làm sao mà nó biết là trường mình đang gặp nguy hiểm nếu như nó chỉ là một Cái Nón thôi?”

“Tôi không biết,” Nick Suýt Mất Đầu nói. “Tất nhiên là nó ở trong văn phòng của cụ Dumbledore, nên tôi dám nói là nó thu nhặt mọi chuyện ở đây.”

“Và nó muốn tất cả mọi nhà làm bạn với nhau?” Harry nói, nhìn qua bàn Slytherin, nơi Draco Malfoy đang làm đầu trò. “Khó có cửa lắm.”

“Vâng, vào lúc này thì cậu đừng nên nghĩ như vậy,” Nick nói với vẻ quở trách. “Hợp tác hoà bình, đó chính là chìa khoá của vấn đề. Chúng ta là ma, mặc dù chúng ta thuộc về những ngôi nhà khác nhau, nhưng chúng ta vẫn giữ được mối dây tình bạn. Mặc dù luôn có sự cạnh tranh giữa Gryffindor và Slytherin, tôi không bao giờ tưởng tượng ra được việc mình có thể cãi nhau với Nam Tước Đắm Máu.”

“Chỉ vì ông sợ ông ấy quá mà thôi,” Ron nói

Nick Suýt Mất Đầu có vẻ đầy tổn thương.

“Sợ ấy à? Tôi hy vọng là tôi, Quý Ngài Nicholas de Mimsy-Porpington, chưa bao giờ phạm phải tội hèn nhát trong suốt cuộc đời tôi! Dòng máu quý tộc vẫn luôn tuôn chảy trong huyết mạch của tôi-“ “Máu gì trời?” Ron hỏi. “Ông có chắc là ông vẫn còn-?”

“Đó là một cách nói thôi!” Nick Suýt Mất Đầu nói, lúc này ông đã giận đến mức đầu ông run bần bật trên cái cổ khốn khổ của ông, “Tôi giả sử rằng rồi vẫn còn được phép tận hưởng việc sử dụng bất kỳ mọi từ mà tôi thích, thậm chí nếu chỉ để giải khuây việc tôi không còn được ăn và uống nữa! Nhưng tôi đã dùng nó với những học sinh chế giễu cái chết của tôi, tôi đảm bảo với cậu về việc này!”

“Nick à, bạn ấy thật sự không muốn cười nhạo ông đâu!” Hermione nói, ném một cái giận dữ về phía Ron.

Không may, mồm Ron lại đang bị tọng đầy thức ăn đến nỗi như sắp bị nổ tung ra đến nơi, và tất cả những gì nó có thể làm được là phát ra tràng âm thanh “ Node iddum eentup sechew”, và Nick không hề có vẻ như đang nghĩ rằng cái câu đó cấu tạo nên một lời xin lỗi tương xứng. Bay lên không trung, ông nhắc cái mũ lông của ông và rời khỏi bọn họ để bay xuống đầu kia của cái bàn, bay vào giữa hai anh em nhà Creevey, Colin và Dennis, để nghỉ ngơi.

“Được đấy, Ron,” Hermione quát. “Sao?” Ron cảm phần nói, và cuối cùng cũng đã cố sống cố chết nuốt được. “Mình không được phép để hỏi những câu hỏi đơn giản à?”

“Thôi, bỏ chuyện này đi,” Hermione cúi kính nói, và đôi bạn thưởng thức phần còn lại của bữa ăn trong một sự im lặng nặng nề.

Harry đã quá quen với những chuyện cãi nhau vặt vãnh của họ nên không buồn hoà giải họ nữa; nó cảm thấy tốt hơn là dùng thời gian của mình để ăn, nó đều đều xử lý phần thịt bò của nó, thêm một cái bánh patê bầu dục và đến nguyên một đĩa món bánh tạc ưa thích của nó.

Khi mà tất cả học sinh đều đã ăn xong và mức độ ồn ào trong tiền sảnh đã bắt đầu được nâng lên trở lại, cụ Dumbledore lại một lần nữa đứng dậy. Mọi tiếng nói chuyện đều ngừng ngay khi mọi người đều hướng mặt về phía hiệu trưởng. Lúc này Harry đang cảm thấy lơ mơ một cách dễ chịu. Chiếc giường đầy những áp phích của nó đang đợi nó trên kia, ấm áp và mềm mại tuyệt vời...

“Thế đấy, bây giờ thì sau khi tất cả chúng ta đều đã tiêu hoá xong một bữa ăn tuyệt hảo, thầy muốn các em dành một chút thời gian cho những thông báo quen thuộc để bắt đầu năm học,” cụ Dumbledore nói, “Các em năm nhất nên biết rằng Khu Rừng ở khoảng đất kia là khu vực cấm vào với học sinh, và vài học sinh lớn hơn cũng nên biết điều đó từ bây giờ,” (Harry, Ron và Hermione cười cười nhìn nhau.)

“Thầy Filch, thầy giám thị, vừa yêu cầu thầy, với những gì thầy ấy đã nói với thầy liên tục một trăm sáu mươi hai lần, để nhắc nhở tất cả các em rằng phép thuật bị cấm dùng ở trong các hành lang giữa các lớp, hoặc ở giữa một số nơi khác, những nơi này các em có thể xem ở cái danh sách lớn đã được dán lên cửa văn phòng của thầy Filch.”

“Chúng ta có hai giáo viên mới đổi đến trong năm nay. Chúng tôi rất vui mừng được chào đón giáo sư Grubby-Plank, người sẽ dạy môn Chăm sóc sinh vật huyền bí, và chúng tôi cũng rất vui mừng được giới thiệu giáo sư Umbridge, giáo viên mới môn Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám.”

Có một tràng vỗ tay lịch sự nhưng không được nhiệt tình lắm vang lên, trong số đó là Harry, Ron và Hermione đang trao đổi với cái nhau những cái nhìn hơi kinh sợ; cụ Dumbledore không nói bà Grubby-Plank sẽ dạy trong bao lâu.

Cụ Dumbledore tiếp tục, “Những buổi tập cho cái đội bóng Quidditch của các nhà sẽ được tổ chức ở –”

Ông ngừng lời, nhìn sang giáo sư Umbridge dò hỏi. Vì bà ta cũng chẳng cao hơn được bao nhiêu khi bà đứng lên, nên trong một thoáng chẳng ai hiểu được vì sao mà cụ Dumbledore lại ngừng nói, nhưng khi giáo sư Umbridge đã hắng giọng, “Hem, hem” thì mọi người vỡ ra rằng bà ta vừa đứng dậy và sẽ có một bài phát biểu.

Cụ Dumbledore chỉ hơi có vẻ ngạc nhiên trong một chốc, rồi cụ ngồi xuống đỉnh đạc và nhìn chăm chú sang giáo sư Umbridge như thể cụ không ao ước gì hơn là được lắng nghe bà nói. Những giáo viên khác không thiện nghệ lắm trong việc che giấu cảm xúc. Đôi mày giáo sư Sprout biến luôn vào mái tóc xoắn ra và Harry chưa bao giờ thấy miệng giáo sư McGonagall mím chặt lại như vậy. Chưa hề có giáo viên mới nào ngắt lời cụ Dumbledore trước đây. Có nhiều học sinh đang cười; người phụ nữ này rõ ràng là không biết cách xử sự ở trường Hogwarts.

“Cám ơn, thưa thầy Hiệu trưởng,” giáo sư Umbridge cười điệu, “với những lời chào mừng vừa rồi.”

Giọng của bà cao lạnh lạnh, phì phò và thiếu nữ tính, và một lần nữa, Harry cảm thấy vô cùng mất cảm tình với bà mà nó không thể giải thích được với chính mình; tất cả những gì nó biết là nó phải bắt đầu dĩ phải chịu đựng mọi thứ với bà, từ cái giọng ngó ngẩn của bà cho đến cái áo len hồng kia. Bà ta lại hắng giọng thêm một lần nữa (hem, hem) và tiếp tục.

“Ừm, thật là dễ chịu khi trở lại Hogwarts, cô phải nói là như vậy!” bà mỉm cười, để lộ hàm răng sắc nhọn, “Và để nhìn những khuôn mặt vui vẻ của các em đang ngược nhìn cô!”

Harry liếc nhìn quanh. Chẳng có khuôn mặt nào mà nó thấy là có vẻ là vui vẻ cả. Ngược lại, chúng đều có thể như ngơ ngơ ngáo ngáo như đám trẻ lên năm.

“Cô đang đang rất muốn biết tất cả các em và cô tin chắc là chúng ta sẽ là những người bạn tốt của nhau!”

Những học sinh trao đổi những cái nhìn với nhau khi nghe điều này, một số trong chúng đang cố mà nhin cười.

“Mình sẽ làm bạn với cô ấy khi mà mình không phải mượn cái áo len ấy,” Parvati thì thầm với Lavender, và cả hai đứa đều cười rúc rích.

Giáo sư Umbridge lại hắng giọng (hem, hem) nhưng khi bà tiếp tục, hơi vẫn tiếp tục biến đâu mất tiêu khỏi giọng của bà. Bà nói một cách rất có tổ chức và bây giờ thì giọng của bà đều đều như đang đọc thuộc lòng với chúng.

"Bộ Phép Thuật luôn luôn xem vấn đề giáo dục những phù thủy trẻ là một vấn đề quan trọng thiết thực. Những món quà quý hiếm mà các em có được từ lúc sinh ra có thể chẳng mang đến được điều gì nếu như các em không được dạy dỗ và luyện tập một cách cẩn thận. Những kỹ năng cổ xưa độc đáo trong cộng đồng phù thủy phải được lưu truyền qua các thế hệ để chúng ta không bao giờ mất chúng. Những kho báu được tìm ra từ kiến thức ma thuật mà tiền nhân của chúng ta tích lũy được cần phải được bảo tồn, bổ sung và nâng cấp với những ai đang đảm nhận sự nghiệp giáo dục vinh quang."

Giáo sư Umbridge ngừng lại một chút và cúi chào về phía các giáo viên, nhưng chẳng có ai cúi chào lại phía bà. Đôi lông mày sẫm của giáo sư McGonagall càng nhíu lại đến nỗi bà giống như một con chim ưng đang sẵn mỗi, và Harry có thể thấy từ xa là bà đang trao đổi những cái liếc đầy ý nghĩa với giáo sư Sprout khi mà Umbridge lại tiếp tục một cái “hem, hem” khác và tiếp tục bài diễn văn của bà

."Mỗi hiệu trưởng của Hogwarts đều đã mang đến những điều mới mẻ trong nhiệm vụ cao cả là điều hành ngôi trường lịch sử này, thiếu vắng những sự tiến bộ ấy, nơi đây sẽ trở nên đình đốn và suy tàn như một điều tất yếu phải xảy ra. Một lần nữa, sự tiến bộ vì lợi ích của những sự tiến bộ phải được khuyến khích, bởi vì những truyền thống đã chứng nghiệm và kiểm tra của chúng ta không chấp nhận sự chấp vá. Do đó, một sự cân bằng giữa cái cũ và cái mới, giữa cái bất biến và cái thay đổi, giữa truyền thống và và sự cách tân... "

Harry thả cho sự tập trung của nó đi đâu thì đi, như thể đầu óc của nó đang mơ mộng trong một giai điệu nào đó. Sự im lặng đã tràn ngập khắp Hội trường khi mà cụ Dumbledore

nói chuyện đã bị phá bỏ bởi các học sinh đang chụm đầu lại với nhau, thì thầm và rúc rích. Bên bàn của nhà Ravenclaw, Cho Chang đang nói chuyện một cách rất sôi nổi với bạn của cô bé. Cách đó vài chỗ, Luna Lovegood lại lôi cuốn Kẻ nguy biến ra. Trong lúc đó, bên bàn của nhà Hufflepuff, Ernie Macmilla là một trong vài người hiếm hoi vẫn nhìn chăm chăm vào giáo sư Umbridge, nhưng đôi mắt của nó chẳng hề có hồn và Harry tin chắc là nó chỉ giả vờ lắng nghe trong một cố gắng để vươn lên nhằm có được một tấm huy hiệu huynh trưởng lấp lánh trên ngực.

Giáo sư Umbridge hình như chẳng hề chú ý đến vẻ nhốn nháo của các thính giả của bà. Harry có cảm giác là nếu như một cuộc nổi loạn thật sự đang diễn ngay dưới mũi bà thì chắc bà ta vẫn cứ tiếp tục đều đều đọc bài diễn văn của mình. Tuy nhiên, những thầy cô giáo thì vẫn lắng nghe rất chăm chú, và Hermione thì hình như đang uống từng lời và Umbridge nói ra, mặc dù, qua biểu hiện của cô bé thì chúng chẳng hề là thứ được cô bé yêu thích.

“... bởi vì một số thay đổi là để hướng đến cái tốt hơn, trong khi những cái khác sẽ đến, với một thời gian đủ dài, để được xác nhận như những sai sót của công lý. Như vậy, một số thói quen cũ sẽ được giữ lại là vì thế, trong khi có một số khác, đã lạc hậu và không còn dùng được nữa, phải bị phế bỏ. Hãy để cho chúng ta tiến lên, để, tiến vào một kỷ nguyên mới rộng mở, hiệu quả và đầy trách nhiệm, để bảo quản những gì cần bảo quản, để hoàn thiện cái cần phải hoàn thiện, để loại bỏ những gì mà chúng ta thật sự thấy rằng nên ngăn cấm.”

Bà ngồi xuống. Cụ Dumbledore vỗ tay. Những giáo viên làm theo lãnh đạo của họ, mặc dù Harry để ý rằng có một số trong họ chỉ chạm hai bàn tay vào nhau một hoặc hai lần gì đó trước khi ngừng. Một vài học sinh cũng làm theo, nhưng phần lớn bọn chúng không hay rằng bài diễn văn đã xong, chẳng để lọt tai được bao nhiêu, và trước khi bọn chúng có thể vỗ tay một cách đúng đắn, cụ Dumbledore đã lại đứng lên.

“Xin cảm ơn rất nhiều, giáo sư Umbridge, thật là những khai sáng mới mẻ,” ông nói, cúi chào bà, “Bây giờ, như tôi đã nói, những buổi tập Quidditch sẽ được tổ chức...”

“Phải, chúng thật là những lời khai sáng,” Hermione rì rầm nói.

“Đừng có nói với mình là bạn khoái đó nhe” Ron khế nói, quay mặt sang nhìn Hermione. “Đó là một bài diễn văn tào lao nhất mà mình từng nghe, ý là mình lớn lên cạnh anh Percy đó nhá.”

“Mình nó là khai sáng, chứ không phải là thú vị,” Hermione nói. “Điều này giải thích được nhiều thứ lắm,”

“Thế ư?” Harry ngạc nhiên. “Với mình thì đó toàn là một mớ từ ngữ dông dài.”

“Có những điều quan trọng ẩn náu dưới những từ ngữ dông dài,” Hermione nói một cách mạnh mẽ.

“Là gì thế” Ron hờ hững hỏi.

“Thế câu: “sự tiến bộ vì lợi ích của những sự tiến bộ phải được khuyến khích” là thế nào? Còn “ngăn chặn những gì mà chúng ta thực sự thấy là nên cấm đoán?” thì sao?”

“Ờ, thế chúng có nghĩa gì?” Ron nóng nảy nói.

“Để mình nói với bạn chúng có nghĩa gì nhé,” Hermione nói qua hàm răng nghiến chặt, “nó có nghĩa là sự can thiệp của bộ vào Hogwarts.”

Những tiếng ồn ào la hét vang lên chung quanh họ; cụ Dumbledore rõ ràng là vừa ra lệnh giải tán, bởi vì mọi người đứng dậy để rời khỏi Hội trường. Hermione bật đứng lên, có vẻ bối rối.

“Ron, chúng mình nên ra chỉ dẫn cho các em năm nhất chỗ đi!”

“Ồ, phải,” Ron nói, cu cậu rõ ràng là đã quên bẵng. “Này, này, các nhóc! Mấy chú lùn kia!”

“Ron!”

“Ờ, thì chúng bé tí tẹo tèo tèo mà...”

“Mình biết, nhưng bạn không thể gọi chúng là những chú lùn được. Năm nhất!” Hermione gọi dọc theo bàn, “Đi đường này này!”

Một nhóm học sinh bẽn lễn đi dọc giữa dãy bàn nhà Gryffindor và Hufflepuff, và tất cả bọn chúng cố gắng để đi lên khỏi đám đông. Chúng thật sự có vẻ rất nhỏ; Harry tin chắc là nó không nhìn nhỏ như vậy khi nó đến đây. Nó mỉm cười với bọn chúng. Một cậu bé tóc vàng đứng cạnh Euan Abercrombie nhìn có vẻ như đã hoá đá tới nơi; nó thúc Euan và thì thào điều gì đó vào tai bạn. Euan Abercrombie nhìn cũng kinh sợ như thế và nhìn trộm một cách kinh khiếp về phía Harry, kẻ đang cảm thấy nụ cười đang trượt khỏi mặt mình y như chất Stinknap.

“Gặp lại sau nhé,” nó rầu rầu nói với Ron và Hermione và nó một mình đi ra khỏi Hội Trường Lớn, làm tất cả những gì mà nó có thể làm để lờ đi những tiếng thì thầm, những cái nhìn và những cái chỉ trỏ khi nó đi qua. Nó giữ cái nhìn cố định khi nó mở đường đi qua đám đông trong Hội Trường Lớn, rồi nó vội vã leo lên cầu thang cẩm thạch, đi theo một vài lối đi tắt ngầm và nhanh chóng bỏ đám đông lại phía sau.

Nó thật là ngu ngốc khi không tiên liệu trước điều này, nó giận dữ nghĩ khi rảo bước qua những hành lang dẫn lên trên vắng lặng hơn nhiều. Tất nhiên là mọi người vẫn nhìn về phía nó; nó đã hiện ra từ mê cung của cuộc thi Tam pháp thuật hai tháng trước đây, mang theo xác của một bạn học cùng trường và tuyên bố rằng Chúa Tể Voldemort đã trở về đầy quyền lực. Phần thời gian còn lại của học kỳ không đủ cho nó tự giải thích trước khi tất cả đều phải trở về nhà – nếu nó như cảm thấy cần phải giải thích cho toàn bộ trường một cách chi tiết về những sự kiện kinh khiếp tại cái nghĩa địa ấy.

Harry đã đi đến cuối hành lang dẫn đến căn phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor và đứng sững trước tấm chân dung Bà Béo trước khi nó nhận ra rằng nó không hề biết mặt mã.

“Ơ...” nó ử rử nói, nhìn Bà Béo, người đang vuốt phẳng những nếp gấp trên cái áo đầm satin hồng và nghiêm nghị nhìn ngược lại nó.

“Không có mặt mã, miễn vào.” bà nói một cách trịch thượng.

“Harry, mình biết nè!” Một ai đó hỗn hển sau lưng nó, nó quay lại và thấy Neville đang lao về hướng nó. “Thấy không? Cuối cùng thì mình cũng đã có thể nhớ được nó một lần– “ Nó vẩy cái cây xương rồng còi cọc mà nó đã khoe với các bạn trên xe lửa. *Mimulus mimbletonifl!*

“Chính xác”, Bà Béo nói, và tấm chân dung của bà tách ra về phía họ như một cái cửa, để lộ ra một cái lỗ tròn trên bức tường phía sau, là nơi mà Harry và Neville đang leo qua.

Phòng sinh hoạt chung của nhà Gryffindor nhìn vẫn đầy nòng ẩm như thường lệ, một căn phòng tròn ẩm áp trên đỉnh tháo đầy những cái ghế hư và những cái bàn cũ ọp ẹp. Một lò sưởi đang kêu lách tách ẩm cúng đầy vui vẻ và vài người đang hơ tay trước nó trước khi trở về ký túc xá của mình; ở góc kia của căn phòng, Fred và George Weasley đang gắn cái gì đó lên tấm bàn thông báo. Harry vẩy tay chào họ và hướng thẳng về phía cửa dành cho khu ký túc xá nam; lúc này nó cảm thấy không được dễ chịu lắm. Neville đi theo nó.

Dean Thomas và Seamus Finigan đã về ký túc xá trước và đang tiến hành dán lên những bức tường chung quanh giường của chúng những tấm bích chương và hình ảnh. Chúng đang nói chuyện khi Harry đẩy cửa nhưng lập tức im bật ngay khi trông thấy nó. Harry ngờ rằng chúng đang nói chuyện về mình, và rồi tự hỏi không biết mình có bị bệnh hoang tưởng hay không.

“Xin chào,” nó nói, kéo cái valy của nó ra và mở nó ra.

“Hãy, Harry,” Dean nói, nó đang mặc một bộ quần áo ngủ trong màu áo của West Ham “Nghĩ hè vui không?”

“Không tồi,” Harry lầm bầm, khi mọi thứ đều liên quan đến kỳ nghỉ của nó đã được đề cập đến suốt cả tối nay này và nó không thể đối mặt với nó. “Còn bạn?”

“Ờ, cũng được lắm.” Dean cười khúc khích. “Dù sao thì cũng còn khá hơn Seamus, nó vừa nói với mình.”

“Sao thế, có chuyện gì vậy, Seamus?” Neville hỏi khi nó nhẹ nhàng đặt cái *Mimulus mimbletonia* của nó bên cạnh cái tủ của nó.

Seamus không trả lời ngay; nó đang bận tâm đến việc bảo đảm rằng tấm bích chương của đội Quidditch Kenmare Kestrels của nó được dán thật là ngay ngắn. Rồi nó nói, vẫn quay lưng về phía Harry, “Mẹ mình không muốn mình trở lại đây.”

“Cái gì?” Harry nói, ngừng luôn việc cởi áo choàng.

“Bà ấy không muốn bình trở về Hogwarts.”

Seamus quay lại từ tấm bích chương và lôi bộ đồ ngủ của nó ra khỏi valy, vẫn không nhìn về phía Harry.

“Nhưng – vì sao mới được chứ?” Harry nói, kinh ngạc. Nó biết rằng mẹ của Seamus là một phù thủy, và do đó không thể nào hiểu được, vì sao mà bà có vẻ đầy chủ nghĩa Dursley đến thế. Seamus không trả lời cho đến khi nó cài nút áo xong.

“Ờ,” nó nói bằng một giọng thăm dò, “mình nghĩ là... vì bạn đấy.”

“Bạn nói gì thế?” Harry nói nhanh.

Tim nó đập nhanh. Nó ngờ ngợ cảm thấy như có một bí mật gì đó về nó.

“Ờ,” Seamus lại nói, vẫn tránh mắt Harry, “Mẹ... ờ... ừ, không chỉ vì bạn, mà còn vì cụ Dumbledore nữa...”

“Mẹ bạn tin tở Tiên Tri Hàng Ngày à?”

Seamus nhìn nó.

“Ừ, giống vậy đó.”

Harry không nói gì. Nó ném cây đuă thần của mình lên cái bàn bên giường ngủ, cởi áo choàng ra, giận dữ nhét nó vào valy và xỏ bộ áo ngủ vào. Nó đang ghê tởm chuyện này; ghê tởm cái thứ người lúc nào cũng ngồi lê đôi mách. Nếu như họ biết được điều gì đó, nếu như họ biết được một ý tưởng mờ nhạt nhất về về cái gì đó giống như một trong những chuyện đã xảy ra... Bà Finigan không biết gì cả, cái bà ngu xuẩn ấy, nó bực bội nghĩ thầm,.

Nó leo lên giường và kéo rèm lại, nhưng trước khi nó có thể làm vậy, Seamus nói, “Nghe này... vào đêm đó chuyện gì đã xảy ra vậy... bạn biết đấy, khi mà... với anh Cedric và những chuyện khác?”

Giọng của Seamus vừa hồi hộp vừa hăm hở. Dean, đang cúi người về phía chiếc valy để lục tìm đôi dép lê, cũng có vẻ kỳ lạ và Harry biết là ai nấy đang chăm chú lắng nghe nó.

“Thế bạn hỏi mình về chuyện gì?” Harry trả miếng. “Chỉ cần đọc tở Tiên Tri Hàng Ngày đó giống như mẹ bạn ấy. Nó sẽ nói cho bạn tất cả những chuyện bạn cần biết.”

“Bạn đừng có xúc phạm mẹ mình,” Seamus cắt lời.

“Mình sẽ xúc phạm bất kỳ ai gọi mình là kẻ nói dối,” Harry nói.

“Đừng có nói với mình bằng cái kiểu đó!”

“Mình cứ nói với bạn những gì mình muốn,” Harry nói, cơn giận của nó đang nhanh chóng dâng cao và nó vồ lấy cây đuă thần trên cái bàn cạnh giường, “Nếu như bạn cảm thấy khó chịu nếu phải ở chung phòng ký túc xá với mình, thì hãy đi và nói với cô McGonagall để chuyển đi... chấm dứt sự lo lắng của mẹ bạn-”

“Đừng có lôi mẹ tôi vào chuyện này, Potter!”

“Chuyện gì đấy?”

Ron vừa xuất hiện ở ngưỡng cửa. Đôi mắt to của nó nhìn từ Harry, đang quỳ trên giường, chìa đuă thần về phía Seamus, qua Seamus, kẻ đang đứng đấy với nắm đấm giơ cao.

“Nó xúc phạm mẹ tôi!” Seamus la lên.

“Cái gì?” Ron nói. “Harry không làm thế đâu – bọn mình gặp mẹ bạn rồi, bọn mình thích bà ấy mà...”

“Đó là trước khi bà ta tin vào tất cả mọi lời của cái tờ Tiên Tri Hàng Ngày hồi thối ấy viết về tớ!” Harry kêu thét lên.

“Ồ” Ron nói, vẻ hiểu biết hiện ra trên khuôn mặt tàng nhang của nó. “Ồ... phải.”

“Bạn biết gì chứ?” Seamus giận dữ nói, ném một cái nhìn độc địa về phía Harry. “Nó đúng đấy, tôi không muốn dùng chung phòng với nó nữa, nó bị điên rồi.”

“Điều này không đúng nội quy, Seamus,” Ron nói, tai nó bắt đầu đỏ lên trong một dấu hiệu nguy hiểm.

“Không đúng nội quy, tôi ấy à?” Seamus hét lên, ngược lại với Ron, nó đang trắng bệch ra. “Bạn cũng tin tất cả những chuyện nhảm nhí mà nó dựng lên về Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy à, bạn nghĩ rằng nó nói thật à?”

“Vâng, tôi nghĩ vậy đó!” Ron giận dữ nói.

“Vậy thì mi cũng bị điên luôn,” Seamus nói với vẻ ghê tởm.

“Vậy à? Ờ, không may cho cậu, ông bạn, tôi còn là một huynh trưởng nữa!” Ron nói, tự thọc ngón tay lên ngực mình, “Vậy thì cậu nên giữ mồm giữ miệng, trừ khi cậu muốn bị cấm túc!”

Trông vài giây, Seamus ngó có vẻ như cho rằng cấm túc là một cái giá hợp lý để được nói cho sướng miệng những gì trong đầu nó; nhưng rồi nó thốt ra một tiếng khinh thường, quay lưng lại, nhảy tót lên giường và kéo rèm lại với vẻ hằn học đến nỗi chúng bị dứt ra luôn khỏi giường và xô một đồng bụi xuống sàn. Ron nhìn chăm chăm Seamus, rồi nhìn sang Dean và Neville.

“Thế có cha mẹ của ai có vấn đề với Harry nữa không?” nó hung hãn hỏi.

“Ba mẹ tôi là người Muggle, ông bạn ạ,” Dean nói, nhún vai. “Họ chẳng biết tí gì về những cái chết ở Hogwarts cả, bởi vì tôi không có ngu đến mức nói cho họ biết.”

“Bạn không biết mẹ tôi, bà ấy lẩn tránh mọi người!” Seamus cắt lời nó. “Dù sao thì ba mẹ bạn không đọc tờ Tiên Tri Hàng Ngày. Họ không biết rằng hiệu trưởng của chúng ta đã bị sa thải khỏi Wizengamot và Liên Đoàn Phù Thủy Quốc Tế bởi vì ông ta đã mất uy tín.

“Bà mình nói rằng điều đó là nhảm nhí,” Neville bắt đầu nói. “Bà nói là tờ Tiên Tri Hàng Ngày mới là thứ đang xuống dốc chứ không phải là cụ Dumbledore. Bà ấy đã huỷ bỏ không đặt báo nữa. Chúng tôi tin Harry.” Neville đơn giản nói. Nó leo lên giường và kéo chăn đến tận cằm, nhìn nghiêm nghị sang phía Seamus. “Bà mình luôn nói rằng Kê-Mà-Ai-Cũng-Biết-Là-Ai-Đấy sẽ trở lại một ngày nào đấy. Bà ấy nói nếu cụ Dumbledore đã nói rằng hắn đã trở lại, tức là hắn đã trở lại.

Harry bỗng cảm thấy vô cùng biết ơn Neville. Những người khác không nói gì. Seamus rút đầu thần ra, sửa lại tấm rèm và biến mất phía sau chúng. Dean leo lên giường, nhìn quanh và im lặng. Neville cũng chẳng nói gì thêm, thích thú nhìn về phía cây xương rồng của nó đang tắm ánh trăng.

Harry nằm ngửa trên gối trong khi Ron lảng xảng trên giường nó, đẩy mọi thứ ra. Nó cảm thấy dao động khi lại đi tranh cãi với Seamus, người mà nó rất thích. Còn bao nhiêu người nữa nghĩ rằng nó nói láo, hoặc là đang mất trí?

Cụ Dumbledore đã phải chịu đựng như vậy trong suốt mùa hè, đầu tiên là vụ Wizengamot, rồi đến Liên đoàn Phù Thủy Quốc Tế vừa loại cụ ra? Có thể là vì giận Harry mà cụ Dumbledore đã không nói chuyện với nó hàng tháng nay? Xét cho cùng thì cả hai người đều cùng dính vào chuyện này, cụ Dumbledore đã tin Harry, đã công bố câu chuyện nó kể cho toàn trường và cả cộng đồng phù thủy rộng lớn hơn. Nếu có ai đó rằng Harry là kẻ nói láo thì cũng sẽ nghĩ về cụ Dumbledore như thế, hoặc nếu khác hơn thì sẽ nghĩ là cụ Dumbledore đã mất trí rồi...

Cuối cùng thì họ sẽ biết là chuyện này đúng, Harry đau khổ suy nghĩ, trong khi Ron leo lên giường và thối tắt cây nến cuối cùng trong phòng. Nhưng nó không biết là sẽ còn bao nhiêu cuộc công kích nữa giống như chuyện của Seamus vừa rồi mà nó sẽ phải chịu đựng cho đến khi điều đó sẽ ra.